

Snapshots: The Battle For The Soul Of Israel

מתוך בטחון בצור ישראל הננו חותמים בהתעמת ידינו
לעדות על הכרזה זו במושב מועצת המדינה הזמנית
על אדמת המולדת, בעיר תל-אביב, היום הזה, ערב שבת
ה' אייר תש"ח, 14 במאי 1948.

**Placing our trust in the Rock of Israel' we affix
our signatures to this Proclamation at this
session of the Provisional Council of State on the
soil of the Homeland, in the city of Tel Aviv, on
this Sabbath eve, the 5th day of Iyar, 5708 [14
May, 1948].**

~ Israel's Declaration of Independence

**A cover with a "Do'ar Ivri" stamp and a
cachet of the Declaration of the State of
Israel, "Independence Day, May 15, 1948."**

...When across from it step out
Towards it slowly pacing In plain sight of all
A young girl and a boy
Dressed in battle gear, dirty
Shoes heavy with grime
On the path they will climb up
While their lips remain sealed
To change garb, to wipe brow
They have not yet found time
Still bone weary from days And from nights
in the field
Full of endless fatigue
And all drained of emotion
Yet the dew of their youth
Is still seen on their head
Thus like statues they stand
Stiff and still with no motion And no sign
that will show If they live or are dead
Then a nation in tears
And amazed at this matter Will ask: who are
you? And the two will then say
With soft voice: We--
Are the silver platter On which the Jews'
state Was presented today
Then they fall back in darkness
As the dazed nation looks And the rest can
be found In the history books.

~ "The Silver Platter" by Natan
Alterman. Published Dec. 19, 1947

1 כל עוד בלבב פנימה
2 נפש יהודי הומיה,
3 ולפאתי מזרח, קדימה,
4 עין לציון צופיה,
5 עוד לא אבדה תקותנו,
6 התקוה בת שנות אלפים,
7 להיות עם חפשי בארצנו,
8 ארץ ציון וירושלים.

1. While the Jewish spirit yearns
2. Deep in her people's heart and soul,
3. While to the East she longing turns
4. And looks to Eretz Zion, her goal,
5. Then our hope, that has withstood
6. Two millennia, yet shall stand,
7. To live in freedom and
brotherhood,
8. In Zion and Jerusalem, our land.

ח.ג ביאליק "אל הציפור" (1891)

זמרי, ספרי, צפורי היקרה,
מארץ מרחקים נפלאות,
הגם שם בארץ החמה, היפה,
תרבינה הרעות, התלאות;

**Sing to me, tell me, dear bird
from far-off wondrous places,**

**there in that warm and beautiful land,
do evil events and calamities happen too?**

התשאי לי שלום מאחי בציון,
מאחי הרחוקים הקרובים?
הוי מאשרים! הידעו ידוע
כי אסבל, הוי אסבל מקאובים?

**Do you bring greetings from my fellows in Zion,
from my brothers near and far?**

**O happy ones! Surely they must know
that I suffer, oh, how I suffer in pain.**

הידעו ידוע מה רבו פה שוטני,
מה רבים, הוי רבים לי קמים?
זמרי, צפורי, נפלאות מארץ,
האביב בה ינוה עולמים.

**Do they know how great are my enemies here,
how many rise up against me?**

**Sing to me, my bird, of the wonders of that land
where springtime ever dwells.**

¹ דוד בן-גוריון: "נדמה לי שכולנו מאמינים, כל אחד על פי דרכו ולפי הבנתו... כל אחד מאתנו, לפי דרכו והבנתו, מאמין בצור ישראל כפי שהוא מבין את זה. אין בזה... שום פגיעה ושום כפייה."

wide-ranging, to deal with and to delve into areas of Halakha the likes of which, until now, have not been areas of study for almost 2000 years, regarded as "Laws of the Messiah". And suddenly, like dreamers, we see with our own eyes one of the wonders of the God of Wonders how, in the blink of an eye, they have turned into actual priorities of the highest order, that we mustn't push off for a moment...

1. Psalm 19 for the State of Israel (Speech made 5 Iyar, 1967), R. T.Y Kook

19 years ago, on that same famous night, when we received the positive decision of the world powers regarding the establishment of the State of Israel; as everyone went out to the streets to publicly celebrate the feelings of joy, I could not go out and participate with them. I sat alone and silent as my energy was sapped. In those same first hours, I could not agree with that which was occurring, with that powerful news; because yes, it is true - the word of Hashem is unfolding before us with the prophecies of Trei Asar - "and my land they shall divide"! Where is our Hebron!? Are we forgetting it!? Where is our TransJordan!? Where is each and every wrinkle of land, each and every part of the 'four cubits' of the Land of Hashem!? Is it really in our hands to relinquish/give up on a millimeter of it? Heaven utterly forfend this!

R. Tzvi Yehuda Kook
(1891-1982)

"ה, זכינו וזוכים אנו אף עתה, לקיים דבר ד' זה על ידי תפארת גבורת צבאנו. נסכם בקצרה: השלטון היהודי בארץ הקודש, קרי: מדינת ישראל וצבאה, יחד עם היותו בבחינת "קץ מגולה", הריהו מצווה מפורשת וחשובה, מצווה כללי ישראלית... ולעומת מה שנאמר: "האם זו המדינה שאותה חזו נביאנו?" אומר אני: זוהי המדינה שחזו הנביאים. כמובן, אין המדינה בתכלית השלמות, אולם נביאינו ורבותינו, ממשיכיהם, אמרו שהמדינה תהיה כזו: זרע אברהם, יצחק ויעקב, ישוּבו ויקימו בה תקומה יישובית ושלטון מדיני עצמאי..."

2. Responsa Yabia Omer (R. Ovadiah Yosef, 1920-2013, Israel), O"C 6:41

כתנה וכהנה, ועל הכל שמאות אלפי ישראל, מתחנכים במוסדות חינוך לא-דתיים, ולומדים שם להתנכר לכל קדשי ישראל, ולפנות עורף לצור מחצבתם, ולהיות ככל הגוים בית ישראל, עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בורות בורות נשברים אשר לא יכילו המים, ונתקיימה נבואת ישעיהו: ירהבו הנער בוקן והנקלה בנכבד, וכדרשת חז"ל בחגיגה (יד.) ובעקבות משיחא הוצפא ישגא, ועמא דאירעא אזלא ומדלדלא, נערים פני זקנים ילבינו וכי' (סוטה מט:), הלוה צפינו וקוינו במשך כאלפיים שנות גלותינו, והרי כי הרמב"ם (בפ"ט מה' תשובה ה"ב): „לא נתאוו ישראל לימות המשיח אלא כדי שינחוו ממלכות שאינן מניחות להם לעסוק בתורה ובמצות כראוי, ובימי המשיח תרבה האמונה והדעה והחכמה והאמת, שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, כי כולם ידעו איתי למקטנם ועד גדולם". ומסיבות אלה הרבה משלומי אמוני ישראל אשר רואים שעדיין שכינתא בגלותא, ונהגים שלא לומר הלל בכלל ביום העצמאות,

תחלת גאולתן ולא נגמרה הגאולה עד שיצאו מן היס. קה"צ). ואף כאן הרי מנהיגי צבאות ערב, למרות התבוסות והמפלות שנחלו, עודם מאיימים השכם והערב לצאת למלחמה נגדנו, ומנספים בהרבותיהם ובקשתותיהם, חרבם תבוא בלבם וקשתותם תשברנה, אני שלום וכי אדבר המה למלחמה. וכמה מדינות נאורות שהיו נחשבות כידידותיות לישראל, פנו עורף ולא פנים במלחמות שעברו עלינו, מלחמת הקוממיות, מבצע קדש, מלחמת ששת הימים, מלחמת ההתשה, והאחרון הכביד מלחמת יום הכפורים, לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רוגז. ועודנו תכלינה עינינו אל ישועת ישראל האמתית ע"י צור ישראל וגואלו השם נפשנו בחיים ולא נתן למוט רגלינו, לולא ה' שהיה לנו אזי חיים בלענו. ומבחינה רוחנית, אשר ירוד ירדנו אלף מעלות אחרונות, ועדים אנו להתדרדרות מוסרית מדהימה, המתירנות גוברת וההתפרקות משתוללת בראש כל חוצות, חוסר צניעות, בגדי פריצות, ספרי פורנוגרפיה, וסרטי קולנוע מבישים, חילולי שבת בפרהסיא, פתיחת איטליו טריפה בממדים מבהילים, ועוד

3. By Faith Alone, The Story of R. Yehuda Amital (E. Reichner), p. 69

Rav Kook's view, as interpreted by most of his students (Rav Kook died before the founding of the state), is that the state is the "beginning of redemption," a significant phase in the messianic process. Rav Soloveitchik, in contrast, described the establishment of the state as a great opportunity, one that was squandered in many respects. During the early years of Yeshivat Har Etzion, Rav Amital often spoke about the establishment of the State of Israel in terms of the messianic redemption.

Rav Amital viewed himself as a student of R. Ya'akov Moshe Harlap, who was a disciple of Rav Kook. Rav Soloveitchik's teachings never spoke to him and he never related to them in his *shiurim* and discourses. Rav Lichtenstein, as a disciple of Rav Soloveitchik, was skeptical of characterizing the state as the "beginning of redemption." Addressing the messianic atmosphere that prevailed after the Six Day War, he frequently told students – in a somewhat cynical tone – that he had not seen *Mashiah* roaming the streets of Jerusalem.

4. HaTekufa HaGedola, (R. Menachem Kasher), p. 271

אולם למדו מדין הנ"ל, שכדי להראות שאין השמחה שלמה מנעו מלומר הלל, כמו כן בנידון דידן, טעמם שאין אומרים הלל להראות שאין שמחתם שלמה ושתם משתתפים בצער השכינה ששומעים בב"ק היוצא מהר סיני או להם לבריות מעלבונה של תורה, "מעשי ידי (תינוקות של בית רבן) טובעים בים (של כפירה) ואתם אומרים שירה". בזמן שאנו זכרים שהממשלה על המדינה היא בידי חילוניים

במסיקתא דרב כהנא פסקא כט. ז"ל: בפסח אין אתה מוצא שכתבו בו אפילו שמחה אחת, ולמה? בשביל שמתו בו המצרים, וכן את מוצא כל שבעת ימי החג אנו קורין בהן את ההלל, אבל בפסח אין אנו קוראין בהן את ההלל אלא בירושלם ראשון וילול, למה, כדאמר שמואל בנפול אויבך אל תשמח. במגילה י. ובסנהדרין לט: בקשו למלאכי השרת לומר שירה, אמר להם הקב"ה מעשי ידי (חיל פרעה), טובעין בים ואתם אומרים שירה.

5. R. Yitzchak Herzog's (1888-1959) Letter to David Ben-Gurion (Oct. 1958)

- The founding of the State is an incredible fulfillment of what our prophets taught, but millions of our brothers and sisters did not make it to this day- in their death, they commanded us to live and rebuild their destroyed lives physically and spiritually.
- Hitler knew our strength was in our spirit, in our Torah and tradition; he destroyed these before our bodies. By the end of the war, we were decimated physically and spiritually

זכינו בע"ה לפלא הנשגב הזה, שנתוכו נשפע גם פעמי באולתנו כפי שהובטח לנו ע"י בניאינו, ספורתנו ודורשתנו. אבל לא זכינו, סטילינדי אהים ואחיות טאירופה ייטשו אתנו פסד נשפתנו זו. אלה הוסדרו בהסת-פתיים, הררטה העטרה ונאותה-יעקב נחרבו בהרי-אף בבלות-אירופה, אולם בטוחים צרו לנו את החיים, היי-עט, לבנות את הנשפות ולהקים את ההרייכות בחוסר זכרון.

ידוע ידע אותה רשע יפ"ש, כשם שידעו רבים שקדשו לו, כי נשפתה של אוסטה זו היא רוחה, הצפונה וסטרנה כספרי הקלש ובתורה הכתובה והסטורה, ולכן התבכל לבויילי הספרים עוד טרם שפעע בנפשות האנשים, לאסרנדר ולהורחבו הוא בא על תאווה זו, ועם הוט הפלחטה נתכרר, כי לוקינדו בכסלים: בכוף וברוח, ויחד עם חורבן קהלות ישראל ספו תמו כל תרכוזי התורה הספוארים בגולה זו. וטאירופה ערש-הישיבות, הרבה גם מנחיתת התורה, יודעיה ולוכדיה.

- There is an obligation for the nation residing in Zion under the new independence to grant the Yeshiva students who have been tasked to safeguard the spirit of the nation to be exempt from the mandatory draft all the while they are studying Torah. For they too are part of the draft as they serve to protect the Torah and our heritage, and it is because of them that we have arrived here.
- The Torah that is studied acts as a shield before the hands of Eisav and Yishmael- I am asking for a continuation of this exemption

למעשה הרקע לענין זה הוא הרבה יותר עמוק ורחב: חובה מוטלת על העם היישוב בציון תחת שמי חיי עצמאות להעניק לבני-הישיבות אשר הופקדו לשמור על נכסי-הרוח של האומה (והם עושים את זאת בכסירות נפש ובהקרבה לא יסוערו במצב כלכלי כבד כנשוא שלא יחואר בדברים) - שהרור סכל חובת נידום כל דהו, כל עוד הם יושבים באהלה של תורה. כי אף הם פגויישים ועופדיים הם על כחובתה של תורת ישראל ופורשתה, אשר כהן תפארתו ובעלילן תבענו עד הלום. אלה כאלה שומרים המה על קניניהם היסודיים שלהאומה, שהם תורת ישראל ורץ ישראל.

בטוחני, שכולנו טאפינים אמונה שלמה וכלתי פעורערת, כי קול התורה, הכוקע ועולה סהילי התורה ומסתיבות הקדש, הנו תריס בפני ידי עשיו וישפעאל, ההוריים עלינו מציטות רשע ורצה, וקרבת אליקים החופפת על היכלי קודש אלה מחוקת את ירי המנינים היקרים, והם הם יפילו תחיבה על שלומנו ועל נצחוננו.

אני בא, איפוא, לפני כב' כלב רועד, אולם בכחונן, כי כב', אשר התרוסם לתפירות כלל ישראליות כהעניק לתלספדי-הישיבות את מעסרם הסיווח לבני הנדום יוטיף. להראות את חיבתו והוקרתו לבני-התורה, ולא יחול שום שגרי במעסרם זה, אף כפולא ניטם.

6. David Ben-Gurion's Response to R. Herzog (Nov. 10, 1958)

- Regarding the Yeshiva students, it is not that simple. When I gave the exemption 10 years ago, there were many fewer Yeshiva students, and I should mention with joy that the Yeshiva students took part in the protection of Jerusalem in their youth. The situation has changed, the number of Yeshiva students has grown into the thousands. In other countries, the non-Jews do not need Jewish defenders, but here, we are all Jews, and our defense is dependent on us; this is first and foremost a moral question that the son of one mother should be killed defending our homeland and the son of another mother can sit and learn in security, while most of the youth are giving their lives.

ואסר לנחוריי הישיבה, הדבר, נדמה לי, אינו כה פשוט. כשפטרתי לפני עשר שנים נחוריי הישיבה משרות בצבא היה סספרט כולעט וגט, כפי שנאסר לי אז, הייתה זו הארץ היחידה, שבה נשארו לומדי תורה לשטה, אם כי עלי לציין בשמחה כי נחוריי הישיבה לקחו חלק במלחמה על הגנת ירושלים כשאר צעירי ירושלים. המצב סאז בשתנה. בנחוריי הישיבות רבו. איבני יודע אם יש יסוד לאשמה כי יש כאלה שהולכים לישיבה לשם השתמטות. אני רוצה להגיה כי אין לטענה זו שחר. אבל אין ספק כי בסך הזמן רבו בנחוריי הישיבה, ומספרם הגיע לאלפים. בארצות נכר אין הגויים בזקקים לסגיבי ישראל. פה כולנו יהודים, ובסובבנו תלוי אך ורק בנו; וזוהי קודם כל שאלה כוסרית גדולה אם ראוי הדבר, שכן אטא פלובית ייהרב להגנת המולדת, וכן אטא אלטובית ישב בהדרו ולמד בבטחה, כטוב צעירי ישראל חרמים בפשט לטות.

אני לא אעיש לבוא אליך בהלכה טפורשת של הרטב"ם, כי בטלחתם סצווה הכל יוצאים, אפילו חתן סחדרו וכלה כחופתה, כי אמה, כטובן טאליז, בקי בהלכה יותר סמני, אבל נראה לי כי בנדינת ישראל "תורת הקשת" היא חלק סהתורה, ולא יתכן שלמפי צעירים לא יהיו סטובלים לאחוז בבשק ביום פקודה. אין גם להתעלם מהאפשרות, כי ירושלים, חלילה, תותק ותותקף על ידי אויב, וסאות צעירים לא יהיו סטובלים להגן על עצמם ועל חבריהם והוריהם ועל עיר הקודש. והוא הדין במרכזים אחרים של הישיבות.

- We cannot forget that we are no longer living the life of *galut*, dependent on others. We stand on our own, and the burden of security is on us alone. This is a great *zechut* that we have merited after hundreds of years and this *zechut* falls on (in my opinion) every youth of Israel.
- I cannot find in the Torah, Prophets, or Writings that Yeshiva students should be exempt from protecting their country, and let's remember that the conditions in our days have changed: there has never been a time that we have been surrounded by enemies on all sides waiting to destroy us
- I do not agree that 'because of the Yeshiva students we have arrived here'. They did not build the land nor did they give their lives for it. In Israel, Torah is incomplete if it doesn't combine Torah and the protection of the land. Without the Nation of Israel, there will be no Torah, it is *pikuach nefesh*.

אסור לשכוח שאין אנו מסטיכים מה חיי הגלגת, ותלויים בחסדי זרים, ובמסיון לנהוג כעס הסמוך לשלחן אחרים. אנו עוסדים ברשות עצמנו, ועול הבטחון סוטל עלינו בעצמנו. זוהי זכות גדולה שזכינו לה אחרי סאות בשנים, וזכות זו סחייבת לדעה כל צעיר בישראל.

איבי יכל לסצוא בתורה או בנביאים או בכתובים, שלוכדי תורה היו סטורים סהגנת המולדה, ויש לזכור שהתנאים ביסינו השתנו: אף פעם לא היינו סוקסיס סכל העברים אויבים ררובים להכחידנו, וסמנעי הלחיטה ביסינו אינם סאמצעי הלחיטה ביכי בית ראשון או שני. עכסיו זוהי תורה סורכבת הדורשת איסון רב.

איבי יכל להסכים בשוב אופן לדברין ש"בגלל נחוריי הישיבות הגענו עד הלום". לא הם בנו את הארץ, לא הם חרפו בפשט לטות על עצמאותה (אם כי כטה סתם עשו זאת), ואין להם זכויות סיוחדות, שאין ליהודים אחרים. חז"ל אסרו: גדול הניהנה מיגיע כפיו יותר סירא סמים. ואין בשרות הצבאי בכדי לטעם ליסוד התורה; ובישראל העצמאית אין התורה סלטה אם איבה כוללת בס תורת הגנת העם והמולדה. בלי קיום עם ישראל – לא ההיה תורה, ופיקוח כמס האוסה קודם לכל. ודווקא סי ססכבד לומדי תורה (ובני סעיו להגיד שאני אחי סתם) ורוצה ביקרם, צריך לדאוב, שהם לא יתבדלו סהסכנה ולא יסירו עצמם סהחובה הקדושה ביותר – החובה להגן על הוריהם, קרוביהם, ישובם ועצמם.

7. The Law of Return (Chok HaShvut), passed on July 5, 1950

1. Every Jew has the right to come to this country as an *oleh*³. 2. (a) *Aliyah* shall be by *oleh's* visa. (b) An *oleh's* visa shall be granted to every Jew who has expressed his desire to settle in Israel, unless the Minister of Immigration is satisfied that the applicant: (1) is engaged in an activity directed against the Jewish people; or (2) is likely to endanger public health or the security of the State.

8. R. Herzog's Letter to the Jewish Agency (March 4, 1954)

³ Amendment in 1970: the rights of an *oleh* under any other enactment, are also vested in a child and a grandchild of a Jew, the spouse of a Jew, the spouse of a child of a Jew and the spouse of a grandchild of a Jew, except for a person who has been a Jew and has voluntarily changed his religion.

שלום וברכה,

מאד מאד התענייני בדורח ששלח לי. תחוקנה ידיכם והעשה תושיה לקרב את הפלאשים למקור ישראל ומצוה רבה לעזור בעבודת הקדוש הללו. ברם יש כאן נקודה הלכותית מעשית מאד מענינת, היא בקשר לחיתוך עם יהודים. השאלה העיקרית היא אם הם צאצאי גרים או שהם מזרע בית ישראל, ואורבה אם הם צאצאי גרים זה מקל. החשש הוא שמא ישנן עריות שהם לפי שבשיהם מקילים בתן, או שאם יש אצלם גירושין, הם דאי נעשים שלא כדת של תורה, ולפיכך משני הטעמים הללו יש חשש ממוזרות, אך במה דברים אמורים אם הם מזרע בית ישראל, אבל אם היו גרים מעיקרא, ותגייירו, הגה ברור שלא נתגייירו עים לשמור את היהדות שלט אלא היהדות שברו אז אלה שקיבלו אותם מלבם, והרי כמתגיייר עים לשמור כל התורה חוץ מקדוק אחד מדברי טוהרים, וזהו יש לכאורה מקום לצרף לקולא, שמא אינם במובן ההלכותי יהודים ואין ערך בכל לקידושין וממילא אין ערך לגירושין שלהם, ולא היה מבחינת ההלכה אצלם דין של ממוזרות ויש לנו רק להטבילם עכשיו כשמקבלים אותם ומותרים בבנות ישראל בנקל. מובן שכל מה שאני אומר כאן הוא רק לכאורה, ולמעשה צריך עוד עיון ובידור בדקדוק חבירים ברבנות הראשית לישראל.

כדאי שכבי ימציא העתק מהמכתב הזה למר בארי נ"י. עד כמה שיש לי הרשם מניה וגמורה אצל החוקרים שהפלאשים הם בני נזע לא יהודי שנתגיירו אי פעם.

עכשיו חזקו ואמצו להביא את כולם תחת כנפי היהדות הנאמנה ולקשרם אל הרבנות הראשית לישראל בניין בית חיית. בטחו באלקי ישראל וקדושו החלצו למאבק הקדוש בנגד המסיתים והמדיחים – ה' יצילנו מהם – אשר עטו כשרים על שארית הפליטה של אחינו הפלאשים הי"ז בחבש וכו', יהי שומר ישראל עליכם סתרה ומעשי ידיכם יתון.

9. R. Ovadiah Yosef's Letter about Ethiopian Jews (February 1973)

בחסמתך על הגאון הרדב"ז בתשובה (שאלות ותשובות דברי רוד הלכות אישות סימן ח):
ישאלו הפלשים בלי ספק משבט דן, ורק מפני שלא היו ביניהם חכמים מבעלי הקבלה
תפסו להם פשטי המקראות, הינם כתינוק הנשבה לבין הגרים, הינם כישראל שאנו
מצווים לפדותם ולהחיותם, ורק לענין יוחסין יש לחוש מפני שאינם בקיאים בטיב גיטין
וקדושין. עד כאן דבריו בקצור, וכן פסק תלמידו הגאון ר' יעקב קסטרו בהגהות ערך לחם
(יורה דעה סי' קנח).

וכן כתבו כמה גאונים דגולים, ומהם הגאון ר' עזריאל הילדסהיימר, ראש בית המדרש בברלין, והגאון ר' אברהם יצחק הכהן קוק, נשיא הרבנות הראשית לא"י, והגאון ר' יצחק אייזיק הלוי הרצוג, הרב הראשי לישראל, זכר צדיקים לברכה, שהפלישים הם יהודים.

לכן באתי למסקנא שהפלישים הם צאצאי שבט ישראלי שהודרמו לכוש, ואין כל ספק
שהגאונים הנ"ל שקבעו שהם משבט דן חקרו ודרשו והגיעו למסקנא זו ע"פ עדויות
וראיות מהימנות ביותר וגם אני הצעיר בשבטי ישראל חקרתי ודרשתי היטב בעניניהם,
לאחר שמנויגי הפלשים פנו אלי בבקשה להתחבר עם אחינו בית ישראל ברוח התורה
וההלכה, תורה שבכתב ושבעל פה ללא כל סייג, ולקיים כל מצוות התורה הקדושה ע"פ
הוראות רבותינו ז"ל אשר מפיהם אנו חיים, והחלטתי כי לפעיד הפלשים הם יהודים
שחייבים להצילם מטמיעה ומהתבוללות, ולהחיש עלייתם ארצה, ולחנכם ברוח תורתנו
הקדושה, ולשתפם בבנין ארצנו הקדושה ושבו בנים לגבולם.

10. Orot HaTorah (R. AY Kook, 1865-1935, Israel), Ch. 13

ג. כל מה שהוא שגור ביחש של תורת חוץ לארץ במובן פרטי, עולה הוא בערך תורת ארץ ישראל למוכן כללי. תורת חוץ לארץ עוסקת בתקון הנפש הפרטית, בדאגתה לחומריותה ורוחניותה, לזיכוכה והתעלותה בחיי שעה וחיי עולם, אבל רק בתור נפש פרטית. לא כן תורת ארץ ישראל. היא דואגת תמיד בעד הכלל, בעד כללות נשמת האומה כולה. הפרטים הנם מתכנסים בקרבה בכללה, הם מתעלים בעילויה, מתעטרים בעטרתה,

The Torah of the Diaspora concerns itself with developing the spiritual potential of the individual. The Torah of *Eretz Yisrael*, on the other hand, relates to the nation as a whole. This Torah deals with physical and spiritual needs of a nation who, as an organic whole, sanctifies God's holy Name in the world. The Torah of *Eretz Yisrael* occupies itself with a long list of national institutions belonging to this special people, including kings and prophets, the Temple and

Sanhedrin, Levites and *kohanim*, Sabbatical and Jubilee years. All of the ideals and philosophies that are dispersed and diluted in the Diaspora, become relevant and united in the Land of Israel. In *Eretz Yisrael*, the life of the individual derives its existential meaning from the nation's crowning destiny and is uplifted through the nation's spiritual elevation.

11. Mesilot Bilvavam (R. Nachum Rabinovich, Israel), pgs. 287-288

א. יחיד, ציבור וקהל

"אהיה אשר אהיה" (שמות ג, יד)... אמר רבי יוחנן: אהיה לאשר אהיה - ביחידים, אבל במרובים - על כרחם, שלא בטובתם, כשהן משוברות שיניהן, מולך אני עליהם, שנאמר "חי אני, נאם ה' אלהים, אם לא ביד חזקה ובורוע נטויה ובקמה שפוכה אמלך עליכם" (יחזקאל ב, לג).

ההבדל בין יחידים למרובים הוא הבדל יסודי. מערכת המצוות מתחלקת לשלוש קבוצות - כל אחת מיועדת בעיקרה או ליחידים או לציבור או לקהל.

א. היחיד - המצוות המכוונות ליחיד הן רוב המצוות שעלינו לקיימן מדי יום ביומו, כגון "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח), "פתח תפתח את ידך" (דברים טו, ח), תפילין, מזוזה ואף השבת.

ב. הציבור - הציבור יכול לעשות הרבה יותר ממה שיש לאל יודו של הפרט לעשות, ואף יותר ממה שיכולה לעשות קבוצת יחידים, ואפילו תוך זמנית, עדיין הוא חלק מהציבור.

ג. הקהל - יש סוג נוסף של "ציבור" שיש לגביו דינים ייחודיים, והוא הקרא בלשון הרמב"ם "קהל". רק ישראל שבארץ ישראל נקראים קהל - "אין קרוי קהל אלא בני ארץ ישראל".

יש שתי דרגות של קהל - כשישראל שרויים בארצם, כל שבט ושבט קרוי קהל, ומי שאין לו אחוזה אינו נקרא קהל! אולם יש "קהל" בדרגה גבוהה מזו, והוא כלל יושבי ארץ ישראל.

12. Kazeh Ra'ah V'Kidesh (R. Meir Moskowitz), p. 115

ביקור וביקורת

כתייר, בא אני זו פעם ראשונה
אליך, ישראל המדינה.
עד עכשיו ביקרתיך מדי שנה
בתוקף תפקידי, בר-מצווה, חתונה.
כאשר ביקרתיך - עייפתי, יגעתי,
הצצתי ונפגעתי...
בתסכול ואכזבה ממך יצאתי,
מה שציפיתי וקיוויתי לו - כך לא מצאתי.
בכל פעם שעזבתך, הרגשתי אשם
על שלא נתתי לחלומי להתגשם -
להתיישב בארץ כתושב וכאזרח
לא לשבת על סיר הבשר ולומר - לבי במזרח...
לבי שטוע ופצוע,
ואני יודע למה ומדוע -
כי אינני יכול להתגבר על החולשה
של נוחיות הגלות, ואני מלא בושה!
את חיי הגלות השכל מצדיק ומחייב,
כי חלק מן הנמצא כך מרגיז ומאכזב.
ועל כל זאת לבי דואב...
איפה לוקחים אומץ וכשרון
למצוא לבעייתני פתרון?
אולי הפעם, בבואי עם רעייתי,
מקור אושרי ושמחתי,
אראה רק את היפה וחטוב
נמצא בך, על-אף הכל - לרוב...!